

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI

WARSZAWA.

Nr. 9.

15 maja 1931.

T R E Ś Ć :

OKÓLNIKI:

Str

- Nr. 1609/II. G. S./31 w sprawie opłacania kosztów konwojowania osób, zarządzanego przez władze sądowe 113
- Nr. 1610/I. U./31 w sprawie zawiadamiania urzędów ziemskich o przewłaszczeniach przy parcelacji 115
- Nr. 1611/I. U./31 w sprawie wyszukiwania metryk śmierci austriacko-węgierskich żołnierzy i jeńców w austriackim archiwum wojennym . . . 115

KOMUNIKATY:

- w sprawie zmiany ogłoszonej okólnikiem Nr. 1450/II. G. S./29 (Dz. U. Nr. 5/29) instrukcji o opłatach stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranymi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski 1930 r. Nr. 202, poz. 288) . . . 116
- w sprawie ograniczenia działalności Laboratorium przy Centrali Służby Śledczej w Warszawie 118
- w sprawie zaniechania potrącania składek przy wypłacie uposażeń urzędniczych 118
- w sprawie podziału terytorjum powiatów łukowskiego i garwolińskiego na rewiry egzekucyjne 118
- w sprawie podziału powiatu nieszawskiego na rewiry egzekucyjne. 119
- w sprawie zmian w podziale m. Łodzi i powiatu łódzkiego na rewiry egzekucyjne 119

OKÓLNIK Nr. 1609/II. GS/31

w sprawie opłacania kosztów konwojowania osób, zarządzanego przez władze sądowe.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Wobec powstałych wątpliwości co do opłacania kosztów konwojowania osób i rzeczy wyjaśniam, że w myśl § 7 rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz

za przechowanie rzeczy (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 390), koszty konwoju **mają być opłacane zasadniczo z funduszów władzy, która zarządziła konwojowanie**, przepisy zaś ustępu drugiego i trzeciego wskazanego wyżej § 7, traktujące o wypłacaniu zaliczek przez najbliższy sąd grodzki, stanowią wyjątek w stosunku do powyższej zasady.

Władza więc sądowa, zarządzająca sprowadzenie aresztanta do swojej siedziby, powinna równocześnie przesłać odpowiednią zaliczkę na koszty konwoju, mianowicie pod adresem więzienia, w którym przebywa dany aresztant, względnie pod adresem sądu grodzkiego, jeżeli chodzi o transport osoby zatrzymanej w areszcie komunalnym lub w więzieniu przy sądzie grodzkim. Zaliczka w tym wypadku powinna być udzielona w wysokości, wystarczającej na opłacenie kosztów konwoju do siedziby władzy zarządzającej, która też przedstawiony jej przez konwojenta rachunek sprawdza, ustala należność i wypłaca resztę należności.

Jeżeli konwój wyrusza z siedziby władzy zarządzającej konwojowanie, władza ta winna udzielić zaliczkę, wystarczającą na pokrycie kosztów konwoju do miejsca przeznaczenia i zpowrotem. Konwojent najdalej dnia drugiego po powrocie winien przedstawić rachunek władzy, która zarządziła konwojowanie. Władza ta sprawdza rachunek, ustala należność i ewentualnie wypłaca resztę należności.

Koszty pierwszego dostarczenia, dokonanego z własnej inicjatywy Policji Państwowej do najbliższej władzy sądowej, pokrywane są z funduszów Policji Państwowej (ustęp końcowy art. 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 6.III. 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 257). Przepis ten ma również zastosowanie w wypadku, gdy do najbliższej władzy sądowej organ policyjny dostawi osobę, aresztowaną na mocy listu gończego. Na koszty dalszego transportu najbliższa władza sądowa udziela zaliczkę, stosując przepisy ustępu drugiego, względnie trzeciego § 7 powołanego wyżej rozporządzenia z dnia 25 czerwca 1929 r.

Koszty konwojowania skazanego z aresztu komunalnego do więzienia, celem odbycia kary, mają być opłacane przez sąd zarządzający konwojowanie, mianowicie z kredytu na wydatki sądowe, natomiast koszty konwojowania skazanego z więzienia do właściwego więzienia również celem odbycia wymierzonej wyrokiem sądowym kary — będą opłacane przez więzienie, wysyłające więźnia, z kredytu na transport więźniów. Wydatki te zalicza się do kosztów wykonania kary.

Więzienie, z którego konwój wyrusza, wydaje żywność dla aresztanta na czas podróży.

Sprowadzanie aresztantów, osadzonych w więzieniu w innym okręgu sądowym, może mieć miejsce tylko w razie bezwarunkowej konieczności (art. 301 § 2 i art. 446 k. p. k.).

Okólniki Nr. 527/BR/22 z dnia 1 maja 1922 r. (Dz. Urz. Nr. 10) i Nr. 1209/II. GS/26 z dnia 14 sierpnia 1926 r. (Dz. Urz. Nr. 17) w sprawie transportu więźniów utraciły moc obowiązującą, a to wobec unormowania tej sprawy wyżej powołanym rozporządzeniem z dnia 25 czerwca 1929 r.

Okólnik Nr. 1543/II. GS/30 z dnia 9 maja 1930 r. (Dz. Urz. Nr. 10) uchylam.

Warszawa, dnia 6 maja 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1610/LU./31

w sprawie zawiadamiania urzędów ziemskich o przewłaszczeniach przy parcelacji.

Do wszystkich sądów i pisarzy hipotecznych.

Celem ułatwienia urzędowi ziemskiemu kontroli nad parcelacją nieruchomości ziemskich zarządzam, aby wszystkie sądy hipoteczne oraz pisarze hipoteczni, zawiadamiali z urzędu odnośnie okręgowe urzędy ziemskie o każdym przeniesieniu prawa własności nieruchomości ziemskich w drodze parcelacji z powołaniem się na orzeczenie tych urzędów, zezwalające na przeniesienie prawa własności.

Sądy hipoteczne na obszarze sądów apelacyjnych w Katowicach, Krakowie, Lwowie, Poznaniu i Toruniu zawiadamiać będą przez udzielenie okręgowym urzędowi ziemskiemu odnośnej uchwały hipotecznej.

Pisarze hipoteczni przysyłać będą okręgowym urzędowi ziemskiemu odpisy odnośnych treści wnoszonych do wykazów hipotecznych. Do odpisu należy dołączyć rachunek należności za odpis według p. 10 § 1 taksy dla pisarzy hipotecznych. Należność będzie przez okręgowe urzędy ziemskie bezzwłocznie likwidowana.

Warszawa, dnia 11 maja 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

OKÓLNIK Nr. 1611/LU./31

w sprawie wyszukiwania metryk śmierci austriacko-węgierskich żołnierzy i jeńców w austriackim archiwum wojennym.

Do wszystkich sądów.

Wszelkie rekwizycje o informacje z austriackiego archiwum wojennego, dotyczące żołnierzy i jeńców zmarłych podczas wojny światowej, kierować należy obecnie **bezpośrednio** do Konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej w Wiedniu, Biuro metryk wojennych (Wiedeń I, Universitätsstrasse 7). Władza ta za załatwienie takich rekwizycji pobierać będzie opłaty konsularne przewidziane w taryfie opłat konsularnych, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 1 kwietnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474), w szczególności: za wydobycie odpisu metryki lub aktu śmierci, na zasadzie poz. 66 taryfy — kwotę 10 zł., a za wystawienie odpisu karty ewidencyjnej i za udzielenie poświadczenia negatywnego, jeżeli poszukiwany nie jest notowany w archiwum, na zasadzie poz. 52 taryfy — od wniosku 6 zł., od każdego załącznika po 2 złote.

W wypadkach jednak, w których dokumenty wspomniane potrzebne są do uzyskania zaopatrzenia w myśl ustawy z dnia 18.III. 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), jak niemniej w sprawach karnych — konsulat (Biuro metryk wojennych) będzie wydawał żądane dokumenty bezpłatnie, o ile władza krajowa (sąd) w piśmie rekwizycyjnym wyraźnie zaznaczy, że dokumenty żądane potrzebne są dla jednego ze wspomnianych wyżej celów.

Przed wysłaniem pisma rekwizycyjnego winien sąd, o ile opłata ma być uiszczona, zażądać od strony interesowanej złożenia zaliczki w kwocie 10 zł na rachunek opłat konsularnych oraz 1 zł na porto

(koszta przesyłki odpowiedzi Biura metryk wojennych) i przesyłając pismo rekwizycyjne do Konsulatu R. P. w Wiedniu (Biuro metryk wojennych) wyraźnie o tem w tem piśmie wspomnieć. Następnie policzoną przez konsulat opłatę oraz 1 zł pobrany na porto sąd wpłaci do Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe Centralnej Kasy Państwowej Nr. 30110 z wyraźnym wskazaniem na dowodzie wpłaty, że wpłacona kwota podlega zarachowaniu na Dz. III par. 10 budżetu dochodów Ministerstwa Spraw Zagranicznych w sprawie NN i dowód wpłaty prześle do Konsulatu R. P. w Wiedniu, Biuro metryk wojennych (Wiedeń I, Universitätsstrasse 7). Pozostałą po pokryciu opłat konsularnych resztę złożonej zaliczki należy zwrócić stronie interesowanej.

Warszawa, dnia 11 maja 1931 r.

Minister Sprawiedliwości:
Czesław Michałowski

K O M U N I K A T

w sprawie zmiany ogłoszonej okólnikami Nr. 1450/II.GS/29 (Dz. U. Nr. 5/29) instrukcji o opłatach stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranymi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski 1930 r. Nr. 202, poz. 288).

Do wiadomości władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więznictwa.

Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu oraz z Najwyższą Izbą Kontroli, zmieniające instrukcję z dnia 15 listopada 1928 r. w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranymi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr. 287 z r. 1928).

§ 1. Instrukcja z dnia 15 listopada 1928 r. w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranymi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr. 287 z r. 1928, Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 36, poz. 410), ulega następującym zmianom:

1) W § 2 po punkcie „j” wstawia się następujące dwa dalsze punkty:

„k) W tych samych rozmiarach, jakie określono wyżej w punkcie „j” przyznaje się niniejszem, a mianowicie na podstawie art. 3 (punktu 5) oraz art. 5 ustawy z dnia 25 listopada 1925 r. o popieraniu Polskiej Żeglugi Morskiej (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 891), utrzymanej w mocy w ustępie ostatnim art. 171 u. o. s., zwolnienie od opłat stemplowych: Skarbowi Państwa, o ile chodzi o pisma, tyżące się statków morskich, których zarząd jest powierzony Państwowej Szkole Morskiej lub Urzędowi Morskiemu lub Morskiemu Instytutowi Rybackiemu.

„l”) W tych samych rozmiarach, jakie określono wyżej w punkcie „j”, jest zwolnione od opłat stemplowych przedsiębiorstwo państwowe „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, a mianowicie na mocy art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 379)“.

2) Ustęp przedostatni § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Poza przypadkami wyjątkowemi, wymienionemi wyżej w punktach „a” — „l”, Państwo Polskie jako takie nie jest zwolnione od opłat stemplowych.“

3) W § 5 przy wyrazie ostatnim „umowy” umieszcza się odsyłacz następującej treści: „(Patrz nadto § 7a)“.

4) Po § 7 umieszcza się następujący § 7a): „Jeżeli pismo, stwierdzające umowę, z istoty swej ma być zaopatrzone tylko w jeden podpis i to nie w podpis urzędu, zawierającego umowę, lecz w podpis współkontrahenta, to współkontrahent ma wręczyć urzędowi, zawierającemu umowę, jednocześnie z podpisaniem przez siebie pismem, stwierdzającym zawarcie umowy, znaczki stemplowe (§ 6), względnie pokwitowanie kasy skarbowej (§ 7). Jesliby tego nie uczynił, to urząd, zawierający umowę, przesyła urzędowi skarbowemu podatków i opłat skarbowych (względnie urzędowi opłat stemplowych), w którego okręgu urząd, zawierający umowę ma siedzibę, „zawiadomienie o dostrzeżonym naruszeniu ustawy o opłatach stemplowych” według wzoru 5 do § 75 r. w. s. Urząd skarbowy na podstawie tego zawiadomienia wymierzy opłatę wraz z podwyżką stemplową (art. 42 u. o. s.).

Urząd, zawierający umowę, ma we właściwym czasie zawiadomić współkontrahenta o powyższym jego obowiązku oraz o skutkach niedopełnienia go, podając zarazem kwotę opłaty oraz czy opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowemi, czy gotówką; w tym ostatnim wypadku urząd ma wręczyć współkontrahentowi polecenie poboru (§ 7).

Postępowanie urzędu, zawierającego umowę, po dostarczeniu przez współkontrahenta znaczków stemplowych, względnie pokwitowania kasy skarbowej, normują §§ 6 i 7.

Postępowanie, unormowane w niniejszym paragrafie, ma być stosowane w szczególności w przypadku, gdy przyjęcie oferty (zamówienia) jest umieszczone na tym samym papierze, na którym jest wypisana oferta (§ 19, ustęp drugi, zdanie drugie oraz ustęp trzeci, zdanie drugie), jak również w razie sporządzenia obliżu (art. 114 u. o. s.), na mocy którego wierzycielem jest osoba, reprezentowana przez urząd, wymieniony w § 3 (oblig zatem podpisany tylko przez współkontrahenta, jako dłużnika).“

5) W § 11 ulega skreśleniu zdanie ostatnie ustępu pierwszego.

6) Po § 11 umieszcza się następujący nowy § 11-a): „Opłata stemplowa od umowy, na mocy której urząd bierze w najem nieruchomość (lokal), może być uiszczona ratami w ten sposób, że urząd potrąci poszczególne raty opłaty od poszczególnych rat czynszu najmu (komornego); każda rata opłaty wynosi w tym wypadku (w myśl art. 88 u. o. s.) 1% (z dodatkiem 10%) od danej raty czynszu najmu; jeżeli jednak jedna ze stron jest osobiście zwolniona od opłaty na mocy art. 16 u. o. s., to rata opłaty wynosi 1/2% (z dodatkiem 10%-wym) od danej raty czynszu najmu.“

W przypadkach, o których mowa w niniejszym §-ie urząd, zawierający umowę, ma sporządzić decyzję, wyjaśniającą zasady uiszczenia opłaty zgodnie z ustępem pierwszym niniejszego paragrafu. Na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego umowę, urząd zamieszcza następujące zaświadczenie: „Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (§ 11 a i. s. u.) 19 r.“

7) W § 12, w zdaniu pierwszym, liczbę „11” zastępuje się oznaczeniem „11 a”.

8) W § 13, w ustępie pierwszym, tekst: „(w przypadkach, których dotyczy § 8, ewentualnie też § 12)“ zastępuje się tekstem następującym: „(w przypadkach, których tyczą się §§ 8 i 11 a, ewentualnie też § 12)“.

W tymże § 13 ustęp drugi otrzymuje brzmienie następujące: „Przy umowach tego rodzaju urząd, zawierający umowę, ma jak najrychlej sporządzić decyzję, przewidzianą w §§ 9 względnie 10, 11, 11 a lub 12”.

9) Numer odsyłacza do § 18, wyrażony mylnie liczbą 7, prostuje się na 12.

10) W § 19 przy końcu ustępu drugiego, umieszcza się odsyłacz następującej treści: „13 (Patrz § 7-a)”.

11) W zdaniu pierwszym § 26 po wyrazach „rachunek nieopłacony” umieszcza się wyrazy: „lub niedostatecznie opłacony”.

12) We wzorze 3 (do § 15) nagłówek „kwota należna” dotyczy tylko kolumn 8 i 9 a nie kolumn 8 — 10.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

K O M U N I K A T

w sprawie ograniczenia działalności Laboratorium przy Centrali Służby Śledczej w Warszawie.

Laboratorium przy Centrali Służby Śledczej w Warszawie ul. Ciepła 13, utworzone rozkazem komendanta Głównego Policji Państwowej z dnia 31 stycznia 1928 r., które wykonywało także ekspertyzy na żądanie władz sądowych, ograniczyło z dniem 5 marca 1931 r. swoją działalność aż do odwołania, będzie się podejmowało ekspertyzy jedynie w sprawach większej wagi, nie przyjmując gwarancji za terminowe wykonanie.

K O M U N I K A T

w sprawie zaniechania potrącania składek przy wypłacie uposażeń urzędniczych.

Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Prezes Rady Ministrów, Warszawa, dnia 23 kwietnia 1931 r. L. 6131/IV. Og. Okólnik Nr. 27. Do wszystkich PP. Ministrów w Warszawie. W niektórych działach zarządu państwowego ustalili się zwyczaj potrącania funkcjonariuszom państwowym przy wypłacie uposażenia pewnych składek czy opłat, nieprzewidzianych w obowiązujących przepisach, ani niewynikających z rozrachunku ze Skarbem Państwa, jak np. składek na rzecz związków funkcjonariuszów, składek na cele ogólne etc.

Dokonywania tego rodzaju potrąceń przy wypłacie uposażenia należy bezwarunkowo zaniechać, aby nie stwarzać pozoru stosowania przymusu administracyjnego w wypadkach, w których jego zastosowanie nie jest uzasadnione obowiązującymi przepisami.

Proszę Pana Ministra o bezzwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń władzom podległym.

K O M U N I K A T

w sprawie podziału terytorjum powiatów łukowskiego i garwolińskiego na rewiry egzekucyjne.

Prezes sądu okręgowego w Siedlcach ustalił z dniem 15 maja 1931 r. podział powiatów łukowskiego i garwolińskiego na pięć rewirów egzekucyjnych w sposób następujący:

1) powiat łukowski na dwa rewiry:

Do rewiru I z siedzibą komornika w Łukowie należą: miasta Łuków i Kock oraz gminy: Łuków, Ulan, Trzebieszów, Celiny, Gołębki, Dąbie, Wojcieszów, Białobrzegi i Serokomla. Rewir ten powierzono komornikowi Telesforowi Górczyńskiemu.

Do rewiru II z siedzibą komornika w Stoczku należą: miasto Stoczek i gminy: Prawda, Stanin, Mysłów, Jarczew, Radoryż, Gułów, Tuchowicz i Łysobyki. Rewir ten powierzono komornikowi Juljanowi Szyllerowi.

2) powiat garwoliński na trzy rewiry:

Do rewiru I z siedzibą komornika w Garwolinie należą: m. Garwolin i gminy: Miastków, Górzno, Wola - Rębkowska, Łaskarzew, Sobolew i Parysów. Rewir ten powierzono komornikowi Aleksandrowi Szukuciuwi.

Do rewiru II z siedzibą komornika w Żelechowie należą: miasto Żelechów i gminy: Żelechów, Trojanów, Kłoczew, Ryki, Ułęż i Stężyca. Rewir ten powierzono komornikowi Władysławowi Kryńskiemu.

Do rewiru III z siedzibą komornika w Sobieniach - Jeziorach należą gminy: Sobienie - Jeziora, Osieck, Warszawice, Wilga, Podlęż i Maciejowice. Rewir ten do czasu zamianowania komornika w Sobieniach - Jeziorach powierzono komornikowi Aleksandrowi Szukuciuwi, zam. w Garwolinie.

K O M U N I K A T

w sprawie podziału powiatu nieszawskiego na rewiry egzekucyjne.

Prezes sądu okręgowego we Włocławku ustalił z dniem 20 kwietnia 1931 roku podział powiatu nieszawskiego na trzy rewiry egzekucyjne w sposób następujący:

I rewir obejmuje miasta: Aleksandrów Kujawski, Ciechocinek i Nieszawę oraz gminy: Raciążek, Lubanie i Bądkowo.

Rewir ten powierzono komornikowi sądu grodzkiego w Aleksandrowie Kujawskim, Władysławowi Ledochowiczowi, z siedzibą w Aleksandrowie - Kuj.

II rewir obejmuje gminy: Służewo, Koneck, Sędzin, Osiecin i Bytoń. Rewir ten powierzono komornikowi sądu grodzkiego w Aleksandrowie - Kuj., Henrykowi Wojke, z siedzibą w Aleksandrowie - Kujawskim.

III rewir obejmuje miasto Radziejów Kuj. oraz gminy: Radziejów, Piotrków, Czamanin, Boguszyce i Ruszkowo.

Rewir ten powierzono komornikowi sądu grodzkiego w Radziejowie - Kuj., Kazimierzowi Sułtanowskiemu, z siedzibą w Radziejowie - Kujawskim.

K O M U N I K A T

w sprawie zmian w podziale m. Łodzi i powiatu łódzkiego na rewiry egzekucyjne.

Prezes sądu okręgowego w Łodzi ustalił z dn. 5 maja 1931 r. następujące zmiany w podziale m. Łodzi i powiatu łódzkiego na rewiry egzekucyjne:

I.

Wobec powiększenia dotychczasowej liczby komorników sądu grodzkiego w Łodzi o dwa stanowiska wydzielone zostały z właściwości wszystkich dotychczasowych rewirów egzekucyjnych w Łodzi — wszelkie czyn-

ności należące do komorników sądowych związane ze spisami inwentarza po zmarłych, tudzież upadłościami i dla spraw tych ustanowiono nowy 19-ty rewir egzekucyjny z siedzibą komornika w Łodzi. Do rewiru tego pozatem włączono terytorjum m. Łodzi objęte: południową stroną ul. Nad Jasieniem od ul. Piotrkowskiej do ul. Wólczańskiej, wschodnią stroną ulicy Wólczańskiej od ul. Nad Jasieniem do ul. Pięknej, południową stroną ul. Pięknej od ul. Wólczańskiej do ul. Rejtana, wschodnią stroną ul. Rejtana od ul. Pięknej do ul. Obywatelskiej, południową stroną ul. Obywatelskiej od ul. Rejtana do ul. Laskowickiej, południową stroną ul. Laskowickiej od ul. Obywatelskiej do granicy miasta, południową granicą miasta od ul. Laskowickiej do ul. Rzgowskiej, zachodnią stroną ul. Rzgowskiej od granicy miasta do ul. Bednarskiej, południową stroną ul. Bednarskiej od ul. Rzgowskiej do ul. Pabjanickiej i zachodnią stroną ul. Pabjanickiej od ul. Bednarskiej do ul. Nad Jasieniem. Rewir ten powierzono komornikowi Wacławowi Koszelikowi.

II.

Powiat łódzki podzielony został na cztery rewiry egzekucyjne w sposób następujący:

I rewir egzekucyjny z siedzibą komornika w Łodzi obejmuje m. Konstantynów oraz gminy: Babice, Bełdów, Puczniew i Rąbień. Rewir ten powierzono komornikowi Marjanowi Lippertowi.

II rewir egzekucyjny z siedzibą komornika w Łodzi obejmuje m. Rudę Pabjanicką oraz gminy: Brus, Chojny, Nowosolną i Radogoszcz. Rewir ten powierzono komornikowi Piotrowi Pilichowskiemu.

III rewir egzekucyjny z siedzibą komornika w Zgierzu obejmuje m. Zgierz i Aleksandrów oraz gminy: Bruźcę Wielką, Lućmierz i Łągiewniki. Rewir ten powierzono komornikowi Stanisławowi Scholtzemu.

IV rewir egzekucyjny z siedzibą komornika w Tuszynie obejmuje m. Tuszyn oraz gminy: Brójce, Czarnocin, Gospodarz, Kruszów i Wiśkitno. Rewir ten powierzono komornikowi Ludwikowi Hollasowi.

III.

Opróżniony I rewir egzekucyjny powiatu brzezińskiego po komorniku Wacławie Koszeliku przydzielono komornikowi Ignacemu Hermanowskiemu, zaś opróżniony po nim III-ci rewir egzekucyjny powiatu łączckiego — nowomianowanemu komornikowi Józefowi Pieczewskiemu.

IV.

Rewir 17-ty m. Łodzi obejmuje terytorjum objęte: dotychczasową granicą północną i zachodnią, południową zaś granicą będzie: północna strona ul. Laskowickiej od granicy miasta do ul. Obywatelskiej, północna strona ul. Obywatelskiej od ul. Laskowickiej do ul. Rejtana, zachodnia strona ul. Rejtana od ul. Obywatelskiej do ul. Pięknej, północna strona ul. Pięknej od ul. Rejtana do ul. Wólczańskiej, zachodnia strona ul. Wólczańskiej od ul. Pięknej do ul. Nad Jasieniem i północna strona ul. Nad Jasieniem do ul. Piotrkowskiej, wschodnią granicą będzie: zachodnia strona ul. Piotrkowskiej od ul. Nad Jasieniem do ul. Anny. W rewirze powyższym pozostaje nadal komornik Rafał Sakkiłari.